

STOJÍM VE DVEŘÍCH DĚTSKÉHO POKOJE a skrze příčky postýlek, podobné mřížím, pozoruju, jak dvojčata spí. Působí tak klidně a nevinně.

Lampička zaplavuje pokoj měkkým oranžovým světlem. Malý prostor je poněkud přečpaný nábytkem. Postýlky, jedna starší, druhá nová, přebalovací pult, stohy plínek v plastových obalech, police, co jsme kdysi s Mattem sami smontovali. Prohýbají se pod vahou knížek, které bych starším dětem mohla odříkat z paměti, ale které bych dvojčatům měla číst častěji, jen kdyby na to zbýval čas.

Zaslechnu na schodech Mattovy kroky a v dlani sevru flashku. Tisknu ji tak silně, jako by mohla zmizet, jako by to všechno mohlo zmizet v minulosti. Poslední dva dny se vymažou jako zlý sen, jenže já jsem stále tady. Já i tvrdá realita.

Podlaha v hale vrzne tam, co vždycky. Neotočím se. Matt se zastaví za mými zády, natolik blízko, že cítím jeho mýdlo a šampon, vůni, která mě vždy zvláště uklidňovala, ale kvůli níž je z něj najednou ještě větší cizinec. Cítím, jak zaváhal.

„Promluvíme si?“ prohodí.

Řekne to potichu, ale malý Chase se přesto pohne a zavzdychá ze spaní. Pak se – stočený do klubíčka, jako by se chtěl chránit – zase uklidní. Často jsem tvrdila, že mi těma velkýma vážnýma očima, co vše tiše pozorují, připomíná svého otce. Teď mám strach, jestli

ho někdy doopravdy poznám, pokud bude skrývat tajemství, která by později mohla zničit všechno a všechny kolem.

„O čem bys chtěl ještě mluvit?“

Matt ke mně přistoupí, položí mi ruku na rameno, ale odtáhnu se. Jeho dlaň zůstane chvilku viset ve vzduchu a pak ruku zase spustí.

„Co teď budeš dělat?“ zeptá se tedy.

Zadívám se na Caleba v druhé postýlce. Chlapeček se zlatými vlásky a pootevřenými růžovými rty leží na zádech s ručkama a nohama rozhozenýma a v těch svých dupačkách připomíná mořskou hvězdičku. Ještě netuší, jak je zranitelný a jak krutý umí svět být.

Tolikrát jsem v duchu slibovala, že ho budu chránit. Že budu silná i za něho a postarám se, aby dostal všechny šance a mohl vést normální život. Ale co když nebudu poblíž?

Pro své děti musím udělat *cokoliv*, napadne mě. Otevřu dlaň a zadívám se na nenápadný obdelníček – tak malý, a tak mocný. Může vše napravit i zničit.

Nebo spíš znamená velkou lež.

„Ty víš, že nemám na vybranou,“ promluví a přinutím se pohlédnout na svého manžela, muže, kterého znám tak dobře, a zároveň ani trochu.

O DVA DNY DŘÍVE

1

„ŠPATNÉ ZPRÁVY, VIV.“

Slyším Mattův hlas, slova, kterých se každý obává, ale jeho tón je klidný. Lehký, až omluvný. Takže se stalo něco nepříjemného, co snad půjde napravit. Kdyby šlo o vážnější věc, použil by jiný tón, mluvil by pomalu a celou větou, třeba: *Mám pro tebe špatnou zprávu, Vivian.*

Držím telefon mezi uchem a ramenem a rychle se v křesle otočím k monitoru, najedu kurzorem na ikonku sovy a dvakrát kliknu. Jestli jde o to, co si myslím, nezbyvá mi na práci moc času.

„Ella?“ zeptám se a pohledem zabloudím k barevnému výkresu na nástěnce.

„Třeba. Třicet osm celých devět.“

Zavírám oči a zhluboka si povzdechnu. Čekali jsme to. Polovina dětí v její třídě už leží s horečkou, byla to tedy jen otázka času. Čtyřleté děti je těžké udržet ve sterilním prostředí. Ale dneska? Muselo se to stát právě dnes?

„Ještě něco?“

„Jen ta teplota.“ Odmlčí se. „Je mi to líto, Viv, ale když jsem ji tam vezl, zdála se v pořádku.“

Polknu naprázdno a přikývnu, ačkoli mě nevidí. Jindy by dcerku vyzvedl Matt, protože může pracovat z domova, aspoň teoreticky. Já ne. Navíc jsem si vybrala všechnu dovolenou po narození dvojčat. Jenže dnes jede Matt s Calebem na poslední povinné lékařské

prohlídky. Už tak jsem se cítila provinile, že o to přijdu, a teď si ještě musím vzít volno, na které už nemám nárok.

„Budu tam do hodiny,“ slíbím. Podle pravidel musí rodič nemocné dítě vyzvednout do hodiny po oznámení. Když odečtu cestu a chůzi k autu na rozlehlém parkovišti v Langley, zbývá mi na práci už jen čtvrt hodina. Patnáct minut, které mi ještě zhorší skóre.

Zadívám se na čas v dolním rohu monitoru – deset nula sedm –, pak na plastový kelímek ze *Starbucks*, z jehož otvoru ve víčku se ještě kouří. Chtěla jsem si udělat radost a dát si něco lepšího před dlouhým dnem, a vlastně taky na oslavu. Strávila jsem zbytečně moc času ve frontě, místo abych se probírala digitálními daty. Měla jsem si přece jen dát obvyklou bryndu z prskajícího kávovaru, který na hladině nechával plovoucí sedlinu.

„To jsem jim ve školce řekl,“ odpoví Matt. „Školka“ je ve skutečnosti dětské centrum, kam jsme každý den odkládali své tři nejmladší a kde předtím starší Luke pobýval už od třech měsíců. Označení „školka“ nám nejspíš mělo ulehčit situaci, kdy jsme miminko opouštěli na osm až deset hodin denně. Zní to lépe, na lítost to ale příliš nezabírá.

Nastane další odmlka, do níž Caleb zpovzdálí cosi brblá. Oba se s Mattem zaposloucháme, jak už jsme navyklí, ale dítě zatím vydává jen zvuky se samohláskami, žádné slabiky.

„Já vím, že to měl být tvůj velký den...“ dodá konečně Matt a zase zmlkne. Na to už jsem si u našich rozhovorů taky zvykla, zvláště pokud jsou přes pevnou linku a jsem v práci. Vždy mluvíme vyhýbavě nebo v náznacích, kdyby nás náhodou někdo poslouchal. Rusové, Číňané, kdokoli. I proto ze školky volají jako prvnímú právě Mattovi, když nastane nějaký problém, a já jsem radši, pokud o našich dětech do telefonu nic bližšího neříká.

Možná jsem paranoidní... nebo prostě jen analytička kontrarozvědky CIA.